

Моятъ господинъ.

I.

амо, разкажи ми една приказчица, каза една вечеръ малкиятъ Петърчо.

Майката започна така :

— Веднажъ ти, Петърчо, като бѣше по-малтъкъ, запозна се съ едно момченце. То имаше *копринина* коса и сини очи. Ти много обикна това момченце . . .

— Осѣщамъ се, каза усмихнатъ Петърчо, ти приказвашъ за мене. Това момченце съмъ азъ същия.

— Наистина, продължи майката, това момченце е *моятъ господинъ*, когото Петърчо обичаше най-много. Затова Петърчо правѣше само това, което моятъ господинъ искаше. Петърчо мразѣше малката си сестра, затова не ѝ даваше никога своитѣ играчки. Той не обичаше и майка си, защото често пѣти ѝ викаше: «*не искамъ*». Петърчо по-много обичаше моятъ господинъ, отколкото майка си и малката си сестра . . .

— *Азъ не искамъ вече да слушамъ моятъ господинъ*, каза Петърчо, и като цѣлуна рѣка на майка си, отиде да си легне.